Літаки закрутяться, мов листя.
Башти захитаються я падуть.
Десь зі Сходу, з-поза передмістя
Білим сонцем встане Страшний Суд.
Євген Маланюк. "Візія",12.1.1933

Не знати, божевільний чи пророк
поетові підказує рядок,
здавалося б, занадто патетичний....
А на свій орбіті еліптичній,
справляючи одвічний колобіг,
планета наша, байдужа до книг,
скажіть спасибі — досі терпить людство
із схильністю його до самогубства...
Тим часом пролунав уже глагол —
пророцтво, сновидіння, протокол —
і от поет, скоцюрбившись од болю,
із криком випуска його на волю,
не знаючи, проте, коли і де
настане апокаліпсичний день...
...Нью-Йорк, Велике Яблуко, невже
твоя трагедія привиділась поету?
О ці слова, яких ніхто не чує,
пророцтва, що збуваються колись,
як таємничі візії Біблійні...